

Col.laboracions

TESTAMENT LITERARI I SACERDOTAL

El sacerdot, poeta i músic mossèn Camil Geis, moria a Sabadell (on era mestre de capella i organista de Sant Feliu, des de 1929) el dia 1 de gener de 1986. En ocasió de la seva mort, els periòdics en van fer panegírics, ben merescuts certament, en qualsevol d'aquests tres camps.

També es va dir, i és ben cert, que l'any 1942, editava a Sabadell el primer llibre **en català** «autoritzat pel franquisme». (**Rosa Mística**. Joan Sallent, Scrs.). Encara que, pel que ell ens en explica, més aviat podríem parlar de la traça i la sort que l'autor va tenir per aconseguir-ho.

Del que no es pot dubtar, però, és de la seva voluntat de publicar **en català**, perquè fora de la pàgina del «Nihil obstat» del bisbat de Barcelona, no hi ha cap més paraula que no sigui en la nostra llengua.

Bé: caldria dir que el nom d'un dels seus llibres (en el fullet a part que anunciava, també en català, les altres obres seves) hi constava en francès, perquè en aquest idioma fou escrit i editat a França l'any 1939. El títol, traduït, diu: «L'infern a la terra i Déu pertot». El tema, l'anuncia el subtítol interior: «Deu mesos de sacerdoci a la Catalunya roja. (Juliol 1936 - abril 1937)».

En una nota preliminar declara que «no és un llibre d'història, però que tots els fets són històrics»; que vol ser «un poema en prosa», el poema d'un capellà nascut en una terra que hom podia creure la «Terra de promissió» però que, ara, «abrandava la teia incendiària per a reduir a cendres els seus temples multiseculars; una terra on la persecució i l'assassinat s'havien d'abatre sobre els seus sacerdots i sobre els millors del seus creients».

L'escribia al cap de poc de passar la frontera fugint de la mort que l'amenaçava, només per ser capellà. Després de «la gran lluita» (**Nadal dels proscrits**) fou malvist pels **altres**, perquè continuava volent escriure i parlar en català. Com tants!

Malgrat tot, enlloc de la seva obra no hi trobareu ni odis ni triomfalismes! «Car jo no acuso ningú. I vull creure que les autoritats, que regien en aquells moments la nostra terra, es van sentir desbordades i no pogueren fer front a aquella encegada fúria persecutòria i iconoclasta...», diu ell. (**Pas i repà**. 1981).

També havia dit abans: «aquest meu llibre vol ésser un testimoniatge i forma part del meu testament literari i sacerdotal».

Ara, que ell ha mort fidel als seus grans amors de sempre, Crist i Catalunya, dins de l'any cinquantenari d'aquells fets tan tristos, meditem tots en les nostres pròpies culpes i disposem-nos a perdonar les dels altres. És un homenatge que debem al sacerdot, poeta i músic que ens ha deixat.

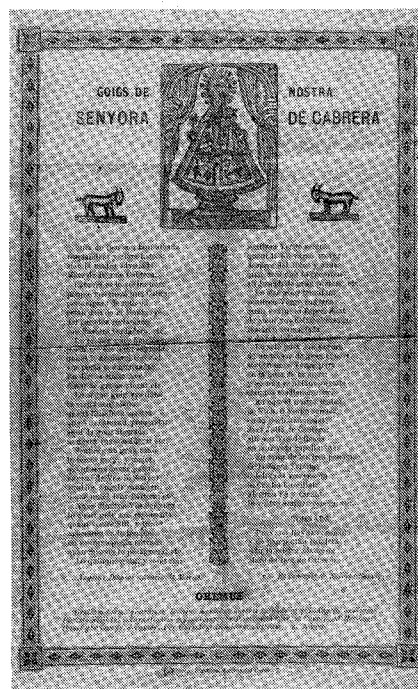
Lluís BADIA I TORRAS

MATINS DE PRIMAVERA

Els raigs de sol naixent cobrien les cingleres de tons daurats i van davallant per les solanes mentre el fullatge dels arbres, xops de rosada, semblen talment un enfilall de perles platejades i enlluernadores; la catifa de flors boscanes comencen a obrir els seus exquisits pètals d'incomparable bellesa al rebre el bes del sol de l'alborada, exhilant les aromes més naturals i delicades; el melodiós rossinyol, ja deixondit, entona els deus harmòniosos i variats refilets. Els altres ocells del bosc també refilant festejant el nou dia amb bella diversitat de cantúries mentre s'afanyen a cuidar les seves niuades; l'oreig matinal causa bell remoreig a l'ufanós boscatge; el murmuri del rierol que s'escorre penyes avall, el xip-xap dels degotalls al fons de la balma mentre cauen a les piques cobertes de tosca i de molsa esponjosa d'un verd encisador.

Quin bé de Déu! Bell somni on l'home hi troba la calma, la serenitat, la gaubança.

Jordi SANGLAS

LAMENT PER A LA MARE DE DÉU SOLA

Ai, la Mare de Déu sola tan tancada dins l'ermita amb el Fill que se us acora dels xiulets del vent que brama!

Ai, la Mare de Déu sola a la casa encimbellada, amb ocells rondant la porta i romeus sense pregària!

Ai, la Mare de Déu sola amb els fills fora, a la penya, si del dol no ens aconhorta ni el descans d'una espiera!

Ai, la Mare de Déu sola quan el temporal s'esvera i per sobre l'alta roca la campana, muda hi resta!

Ai, la Mare de Déu sola, Verge santa de Cabrera! Qui avui tancada us troba té una pena que no el deixa...

Lluís BADIA I TORRAS

Santuari de Cabrera, estiu de 1973